

0611 – 11. juni

På samme måte som den levende Fader utsendte meg, og jeg lever på grunn av Faderen, slik skal også den som eter meg, leve på grunn av meg. Joh 6: 57.

Det vesentligste i, ja, selve det nye menneskets vesen, som også gjør at vi kalles kristne, er at Kristus er blitt vårt hjertes liv. Kristus, den korsfestede, han som bar bort alle våre synder, Frelseren, vennen framfor alle venner, er blitt vårt livs-behov.

Det er akkurat dette at Frelseren, som forsoneren, er det mest nødvendige og herligste for oss, som bevitner at vi er kristne. Det viser at vi har spist av Livets brød, som gir oss bare ennå mer hunger, – at vi har drukket, og tørster bare ennå mer.

Hvis en kristen tenker på hva det er som spesielt kjennetegner og er det største i hans nye liv, så er det dette at han er blitt kjent og forenet med Frelseren. At det er Kristus hele hans liv nå er rettet mot, som er hans A og Å, som er først og sist i hans liv.

I hans nye liv er Kristus solen, som alt opplyses og bestråles av, og som alt dreier seg om. At han har Kristus, er hans glede. Og når han synes å ha mistet Kristus, er det hans sorg. Kort sagt: Kristus er hans liv. Dette kjennes en kristen på.

Og her er særlig to forhold vi skal merke oss. Først at det nå er blitt en helt ny natur i oss, at det er blitt maktpåliggende for oss å eie Guds vennskap. Før var vi fullstendig likeglade når det gjaldt Gud og hans nåde. Vi hadde bare jordiske behov og ønsker, som hva skal vi ete, og hva skal vi drikke. Men nå er det bare ett eneste spørsmål som stadig opptar oss: Er jeg et Guds barn? Har jeg Guds vennskap? Dette er liksom åndedrettet eller hjerteslagene i det nye mennesket.

Men legg merke til at dette helt konkret må være din nye natur. Ikke noe som bare en gang iblant opptar deg, men en holdning som følger deg gjennom hele livet; at det som framfor alle ting har betydning for deg, er om du eier Guds vennskap. Freden, trøsten, kraften m. m. kan skifte mye. Ja, selve denne din nød for å eie Guds vennskap, kan bli avbrutt gjennom tilfeldige omstendigheter i livet. Men snart våkner vi igjen opp for dette, og da med desto større nød.

Det må under alle forhold tross alt være dette om vi eier Guds vennskap, som i sin alminnelighet og i det store og hele er det som griper dypest i oss. Dette er noe som særlig kjennetegner det nye menneske, og som slett ikke er av kjød og blod, men totalt strir mot vår egen natur.

Det andre er at i din nød for om du eier Guds nåde, er det ikke noe som helst annet som har blitt din trøst enn Kristus, Kristus, hans soningsblod og hans evangeliums ord. Der har du ditt tilhold, ditt liv, din mat og din glede.

Det var dette Kristus talte mest om: «Den som eter meg», «den som kommer til meg», «den som tar vare på mine ord», «den som tror på meg».

Det er sterke og klare ord om dette hovedpunktet, når Kristus sier: «Den som eter av meg», «jeg er livets brød. Mitt kjød er den rette mat», «den som eter av meg skal leve i all evighet». Slike ord uttrykker nettopp dette at Kristus er de troendes livsbehov, deres livsvilkår, deres alt i alle.

For du skjønner at dette at du er blitt kristelig, at kristendommen og kristelige saker ligger deg på hjertet, er ikke noe bevis på at du er en kristen. Nei, legg merke til hvordan Kristus taler: Den som eter meg – meg –, den som nettopp i Kristus, hans nåde og hans forsoning, har sitt livs behov.

Like lite ligger beviset på en sann kristendom i at du ser opp til Kristus som din lærer eller ditt forbilde. Det gjør også fariseeren i sin kjødelige visshet.

Nei, her er det spørsmål om Kristus i sin forsoningsdød er blitt din daglige trøst mot synden. Bare dette er kjennetegnet på en kristen. Det er dette som i Åpenbaringsboken omtales som tegnet og sjibbolet-sangen som kjennetegnet dem som var beseget. For ingen kunne lære den sangen, uten disse. Og den sangen handlet om «Lammet som ble slaktet og kjøpte oss til Gud med sitt blod».

Det er dette Luther på ny og på ny gjentar, når han i sin forklaring over Gal 4: 6 taler om tegnet på at Guds Ånd bor i hjertet vårt, bl. a. sier: «Den som gjerne hører, taler, tenker og skriver om Kristus, han vet at dette så visst ikke skjer ut fra menneskelig vilje eller fornuft».

Ja, dette er så vesentlig og karakteristisk hos det nye menneske, at hvis jeg bare finner dette hos et menneske, sier jeg straks: Her har jeg en kristen. Akkurat som når jeg ser en menneskelig kropp framfor meg, og hører den taler et menneskelig språk, sier: Her har jeg et menneske.

Har så en slik kristen en støtende feil, en uvane, så sier jeg: «Det er en skavank, en sykdom. Men – en kristen er han. For det er ikke mulig at noen på nevnte vis kan ha Kristus som sitt livs behov, sin trøst og sitt liv, og så ikke være en Kristi venn, en kristen». Så vesentlig er dette.